

man havde ventet. Allerede dette synes jeg maa være tilstrækkeligt Motiv for dette Ting til ikke uden videre at acceptere den nye Række af indirekte Skatter, som her er forelagt, men at vise den yderste Kritik overfor dem og tage det Spørgsmaal op, om det dog ikke var muligt at finde andre og bedre Objekter for Beskatning, ikke blot bedre i social Henseende, men ogsaa paalideligere i fiskal Henseende.

Dertil kommer saa et andet Moment, som særlig for os maa være afgørende, nemlig den Maade, hvorpaa disse Skatter ville virke paa den Befolkning, der skal betale dem, med andre Ord, de sociale Følger, som disse nye Skatter ville have — de ere jo med en enkelt Undtagelse Forbrugsskatter af den mest udbytteriske Karakter. Disse Skatter ville bidrage deres til at hemme Erhvervslivets normale Udvikling og udsuge den fattige Befolkning. Det gælder Postloven, som jo er en Analogi til de Forhøjelser af Statsbanetaksterne, som sidste Aar bleve vedtagne, men uden det Skin af Berettigelse, som Takstloven dog havde, nemlig at Statsbanerne ikke i Forvejen gav fuld Rente af den i dem staaende Kapital. For blot at nævne et enkelt Træk staar det for mig som et saare uheldigt, ja rent ud reaktionært Skridt, at man nu vil til at udskille Charlottenlund og Gentofte fra Portofællesskabet med København; disse to Bebyggelser høre jo efter hele deres Natur faktisk sammen med København, og i Københavns officielle Statistik regnes de med til Begrebet Storkøbenhavn. Det vil for Folk herude betyde en ikke helt ringe Merudgift. I alle andre Lande gaa, saa vidt jeg ved, Bestræbelserne ud paa netop at drage saadanne fjernere Forstadsbebyggelser ind i det nøjest mulige Fællesskab med Storbyen. Jeg skulde huske meget fejl, om ikke Berlin har Portofællesskab baade med Friedenau og Steglitz og alle de andre fjernere Forstæder.

Det gælder i endnu højere Grad Anmærkningen om Kultoldens Bibeholdelse, en af de Pletter, som forekommer mig at stille det foreliggende Finanslovsforslag i Relief og give det dets Karakter, ikke nogen skøn Karakter. Tillige er det et af de mærkværdigst motiverede Forslag: Afgiften af Forskæringsspiritussen er ikke indgaaet med det forventede Beløb, følgelig skal den Nedsættelse af Kulprisen, der var vedtagen ved Lov, ikke gennemføres; det vil dog i Praksis blive for Smed at rette Bager. At det er Forbrugerne, ogsaa de private Forbrugere, som nu undrages Prisnedsættelsen, er ganske utvivlsomt, og selv om

det ikke er store Summer, det drejer sig om for hver Familie i Landet, er det dog nogle Tiører, der mellem Aar og Dag ville blive tappede ud af hver enkelt fattig Families Lommer for at dække det Tab, Militarismen har forvoldt. Og for de store industrielle Virksomheder bliver det ikke saa lidt, det kommer til at dreje sig om, og det bliver dobbelt føleligt for dem, at de nu miste den Prisformindskelse paa Kul, som de havde Ret til at vente, og som var bevilget dem ved Lov, dobbelt føleligt for dem, naar de netop samtidig, eller omtrent samtidig, blive ramte af de højere Godstakster. Det bliver f. Eks. for de Virksomheder, som Københavns Kommune driver — Kulforbruget i Københavns Kommunes Institutioner var i Regnskabsaaret 1910—11 nærværd 290 Mill. Kilo —, saaledes, at den 3 Øres Toldlettelse, som man nu vil berøve Kommunen, betyder en Merudgift for Kommunen — man kan godt kalde det en Merudgift — af 86,914 Kr., det er en meget betydelig Merbelastning selv paa et saa stort Budget som Københavns Kommunes.

Hvorledes baade Ølskatten og Brændevinsskatten i Ordets egentlige Forstand ere Separatskatter paa Fattigfolk, behøver jeg ikke at spille mange Ord paa, det hører jo med til vor Børnelærdom. Forbruget af disse to Varer er ikke blot relativt, i Forhold til Indtægten, men ogsaa absolut aftagende, naar man stiger fra de mindre op til de mere velstillede Dele af Befolkningen, idet Vine efterhaanden, naar man naar op blandt de rige, træde i Stedet for Øl, og Cognac, Whisky og deslige træde i Stedet for Brændevin. Den højtærede Finansminister nævnede, hvad der ogsaa nævnes i Anmærkningerne til Lovforslaget om Brændevinsbeskatning, Eksempler paa Beskatning i andre Lande, hvoraf det skulde fremgaa, at den her foreslaaede Skat skulde være en meget moderat og meget beskedent Skat i Sammenligning med andre Landes, f. Eks. med den engelske Spiritusskat. Men en saadan Sammenligning er ganske misvisende; enhver ved jo, at i England er Spiritus et af de ganske faa Objekter, paa hvilke hele den indirekte Beskatning hviler; medens det hos os kun træder ind i Rækken sammen med en Mangfoldighed af andre Objekter, saa det er faktisk en ganske misvisende Sammenligning at drage.

Men hvorfor giver den højtærede Finansminister os ikke Oplysning ogsaa om Ølskattens Højde i andre Lande, saa at vi paa dette Omraade kunde drage Sammenligninger; det skulde vel